

FÅGLAR I SÖDRA VÄTTERBYGDEN 2 - 2015



Tidskrift utgiven av:
Jönköpings Fågelklubb
Lyckås 15, 561 92 Huskvarna

Hemsida:
www.jonkopingsfagelklubb.se

Ordförande:
Leif Jansson, tel. 036-163148
e-post leif036@gmail.com

Klubbens verksamhetsområde omfattar Jönköping, Habo och Mullsjö kommuner.
Medlemsavgifter 2015:
Ungdom t.o.m. 25 år 100:-
Äldre än 25 år 150:-
Hela familjen 200:-
Sätts in på Jönköpings Fågelklubbs bankgiro 5253-4757, glöm inte att ange avsändare.

Omslagsbild framsida: Knölsvan, foto: Per-Erik Svahn

Omslagsbild baksida: Brun glada, foto: Per-Erik Svahn

Sven-Arne Folkesson

Född 7 november 1928

Död 4 januari 2015

En av fågelklubbens äldsta medlemmar fick i vintras lägga kikaren på hyllan för gott. Daniel Steen minns Sven-Arne som den duktige fågelskådare han var.

Familjen, församlingen och fåglarna. Dessa tre var det mest centrala i Sven-Arnes liv, ett långt liv som nu tagit slut efter en tids sjukdom.

Sven-Arne föddes 1928, han växte upp i Bruzaholm i Eksjö kommun. Han var redan från tidig ålder väldigt naturintresserad, väldigt frågvis och pratade ofta och mycket.

Han började även tidigt att jobba, gjorde sina första affärer redan som tonåring. Jobbade i mataffärer, har haft egen matvarubutik med.

Flyttade till Finspång, gifte sig med Gunnel där. Alvesta och Karlskoga hanns med innan de flyttade till Jönköping 1964. När han blev resande i lampor och armaturer kunde han se på fåglar i hela södra Sverige. Undrar hur många extra kilometer det kunde bli om det kom något larm i närheten av honom?

Sven-Arne har alltid varit väldigt duktig på att hitta fågelbon när han var ute i naturen, ett av hans speciella intressen inom ornitologin. Öland var alltid ett favoritställe för Sven-Arne och jag vet att han kommer att vara saknad av flera nere på udden.

På hemmaplan besökte han ofta Visingsö, Landsjön, Abisko, Vidablick men favoritstället framför andra var Tranebo. När man än kom till Tranebo så var Sven-Arne där eller hade varit där tidigare under morgonen. Otaliga är hans rapporter i obsböckerna från Tranebo, ...vem skall nu skriva i obsboken?

När man träffade Sven-Arne blev man alltid glad, han hade alltid något kul/glatt att berätta, han var alltid positiv och glad åt det lilla. Sven-Arne och observationer av kungsörn vid Tranebo hör ihop, det finns faktiskt ett kort ljudklipp på Radio Jönköpings hemsida där Sven-Arne berättar om ett möte med 3 kungsörnar från 2008.

Sven-Arne har flugit vidare till himlen, sörjd och saknad av sin familj, sin församling (Pingstkyrkan Jönköping) och av sina fågelvänner här i Jönköping och övriga Sverige.

Daniel Steen



*Sven-Arne Folkesson var ofta en uppskattad och kunnig fågelskådare som ofta höll till ute vid Tranebo.
Foto: Daniel Steen*

Överstyvt labbsträck

I min lilla obs-bok med ljusa linnepärmar, har jag en notering från söndagen den 18/9-94. Jag var då vid Vidablick. Jag vet inte om jag var ensam för jag har ingen notering om det. Men det var regn och hård nordanvind, med avtagande regn. Jag kom dit kl. 07:15. Bl.a. så såg jag 6-7 kustlabbar. Jag är osäker på om jag sett så många kustlabbar i kommunen på en och samma dag någon mer gång sedan dess. Den dagen, 18 september 1994, sattes det rekord för sträckande kustlabbar i vårt område, med hela 33 ex.

Måndagen den 22/9 förra året var jag av en tillfällighet ledig och hemma. Väderprognosen lovade frisk/hård nordvind och regn. SMHI prickade helt rätt! Som sann entusiast, klädde jag mig rätt och åkte till Vidablick i gryningen. Regnet och vinden träffade mig med kraft rakt i ansiktet. Det skakade enormt i tubstativet och med regnet gjorde detta det helt omöjligt att se något. Dessutom var det nästan helt tomt på fåglar. De små andflockar som drog förbi i regnet kom med en våldsam fart så det gick inte arta dem.

Enligt SMHI var medelvinden under förmiddagen 15 m/sek och i byarna 23-24 m/sek. Det var inte bara en kuling som var styv, den var t.o.m. överstyv (som Bosse Ahl, HV71:s stora hjälte vid SM-guldet -95, då myntade). Och när vindarna kommer upp i 23-24 m/sek då är det storm! Det var bara att åka hem.

Frampå eftermiddagen började det lätta, men fortfarande rejält blåsigt. Enligt SMHI, var det kl. 14 en medelvind på 14 m/sek och 21 m/sek i byarna. Fortfarande styv kuling och halv storm i byarna. Jag tänkte göra ett nytt försök i Vidablick och kom dit kl. 14:45.

Rejält skakigt i tuben men regnet började avta mer och mer. Bara efter en kort stund kommer 4 kustlabbar från norr mot söder och fort gick det. Jag skickade ut ett larm och direkt kom ytterligare en kustlabbar och en till och en till. Och så fortsatte det. Oftast kom labbarna i grupper på 2-3 fåglar men även större flockar. Vid 2 tillfällen kom det en flock på 6 labbar. Det kändes som man stod på en bra kustlokal och inte hemma i Bankeryd.



*Det var ett helt otroligt labbstäck vid Vidablick 22 september 2014 då hela 55 labbar passerade.
Foto: Peter Berglin*

När jag just passerat 20 labbar kom Leif Thörne till undsättning och när vi närmade oss 30 dök PerJonas Andersson upp. Nu kunde vi hålla koll både åt öster och väster. Efter ytterligare ett par labbar fick jag ett "Grattis" från PerJonas. Vi var då uppe i 34 labbar och ett nytt rekord var slaget.

Vid ett annat tillfälle kom 4 labbar tillsammans där en av dem var större och tyngre än de andra 3. Förmodligen var det en bredstjärtad men det gick fort och i blåsten var det allt annat än enkelt att kunna avgöra det. Så tyvärr fick vi släppa den som obestämd. Allt eftersom klarnade det upp och vinden mojnade. Vid 17-tiden var medelvinden endast 11 m/sek och det är ju bara hård bris.

Labbarna fortsatte dock komma och framåt kvällen kunde vi summera 52 1k-fåglar, 2 ad ljust fas och 1 ob. bredstjärtad-/kustlabbar. 54 kustlabbar och en obestämd! Helt otroligt! 2 av ungfågeln sträckte in vid Domsand och resten fortsatte åt söder. Detta var den 4:e högsta noteringen i år för en lokal i landet. Inte illa för en inlandslokal!

Vid 19-tiden hade sträcket slutat. Labbarna var väck och vi också och dessutom var vi helt urblästa. Men en fantastisk dag var det och med ett nytt rekord som det nog kommer att dröja ett tag innan det blir slaget. Som sagt, överstyvt var ordet.

Håkan Ydregården

En magisk marskväll med mersmak

Sakta sänkte sig mörkret över oss, som en vänlig sjal när nattens kyla smyger sig på. Vi stod vid ett gårde i trakten av Olsbo utanför Jönköping, stilla, lyssnande. Månskaran var nästan ny och stjärnor dök upp på himlavalvet, allt klarare. Det knastrade svagt i väggruset när vi tog några steg ibland. Vi väntade på sparvugglan.

Det var vindstilla, bara det en upplevelse efter många dagars hård blåst. Hundarna på vakt vid gården strax intill skällde ut oss. I stillheten lät de som tio i stället för två. Så lugnade de sig.

- Där! Hör ni! sa någon och mina öron spetsades.

Jo, där var den, långt bort men ändå tydlig, sparvugglans vissling. Lite trevande till en början, så allt närmare, ihärdigt. "Ett flöjtande *hjuk*, utstött med 2 sekunders mellanrum, taktfast som en kronometer" skriver Erik Rosenberg i sin Fåglar i Sverige som numer är en klassiker då det gäller att med ord beskriva fåglars liv och läten.

Jag föreställde mig hur ugglan, stor som en stare ungefär, satt i en trädtopp en bit bort, helt ovetande om att hans locklåte väckte känslor också i ett människohjärta. Någon gång får jag kanske se den, tänkte jag. Till dess njuter jag av Peter Berglins porträtt av sparvugglan.

Långsamt drog vi oss ner mot bron över ån. Jag lutade mig mot broräcket, hörde koltrast och dubbeltrast, upptäckte ett par tranor som siluetter en bit bort i vätmarken. Så lyfte de näbbarna rakt upp och trumpetade sin kvällsvesper.

Ett tickande ljud från kärret, allt mer, allt starkare. Enkelbeckasiner! Och där flög den upp, steg i zickzack mot skymningshimlen, den långa raka näbben syntes som ett hastigt streck, effektfulla störtedyk som fick stjärtpennorna att vibrera, horsa, en gång, flera gånger. Så damp den ner mot marken.

Just då drog en morkulla på stela vingar tätt över våra huvuden med sitt speciella spel. Hur ska jag beskriva det? Jag får ta Erik Rosenberg till hjälp igen: "...ett knorrande som av hårt läder

eller kramsnö och så en liten gnisslexplosion." En stund senare var han tillbaka, gjorde sin återkommande runda över gårdet.



Sparvuggla är den minsta av Europas ugglor. Foto: Peter Berglin

Sparvuggla, enkelbeckasin och morkulla samtidigt i nymånens sken. En treenighet som fyllde mig med leende. Jag tog denna magiska marskväll till mig, la den på en säker plats i minnet för kommande dagar. Smakar på den just nu när jag skriver.

Tänk att de kommer till oss på nytt och på nytt igen, flyttfåglarna utan vilka Sverige inte skulle vara Sverige! Jag blir varm inombords trots att kylan biter i kinderna. Varm och glad, precis som när jag såg de första sånglärkorna för en månad sedan på Visingsö, den första bofinken i Rosenlundsparken, skratmåsarna vid Vätterstranden häromdagen.

Ingen ska tro att deras färd hit från de varma trakter där de övervintrat varit enkel. Inte bara väder och vind ska de klara av. De jagas på många håll, de hindras av människors tekniska uppfinningar, de förlorar gamla säkra rastplatser och när de kommer fram kanske häckplatser försvunnit för vägar, åkrar eller bostäder åt oss.

Men många av dem klarar färden, tack och lov. Ska de hitta det livsrum de behöver? Kan vi lära oss att samspela bättre med allt levande? Ska mina barnbarn också kunna uppleva magiska kvällar som de här när de är vuxna? Kvällar när såväl övervintrare och flyttfåglar ger sin närvaro tillkänna och gör livet rikare.

Där vid bron tänker jag också på alla de människor, som liksom flyttfåglarna passerat gränser, trotsat oanade svårigheter och kommit till oss i Sverige. För sin överlevnads skull, för sina barns skull, för de förhållandens skull som gör det omöjligt för dem att stanna där de helst av allt skulle vilja vara. Alla de som nu är här, försöker hitta en trygg plats, ett livsrum.

Några av dem har blivit mina vänner. Varm och glad inombords blir jag också när jag tänker på dem.

*Margareta Andermo
margaretaandermo.wordpress.com*

Varför misslyckas svanhäckningarna i Landsjön?

Svanar har alltid fascinerat oss människor och det är nog för deras vackra oskuldsfulla vita fjäderdräkt, skulle jag tro. Knölsvanen har funnits under lång tid i Sverige och spred sig på 1850-talet från i huvudsak två områden, Hjälstaviken och Tåkern, till vassrika sjöar i Syd- och Mellansverige.

Knölsvanen var utsatt för jakt i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet och i t.ex. Skåne var den utrotad 1920, men kom senare tillbaka. I och med att arten började häcka vid kusterna på 40-talet gjorde att den fick ett uppsving. Idag räknar man med att det finns ca. 7500 par i landet och 30 par i Jönköpings län.

En hänsynslös jakt på sångsvan gjorde att det endast fanns ca. 20 par i landet på 1920-talet. Sångsvanen var fram till 1960-talet en sällsynt ödemarcksfågel i Norrland, som häckade i små sjöar långt ute i skogsbygden. På senare år har fler och fler börjat häcka framgångsrikt i sjöar nära bebyggelse och även i näringsrika sjöar över hela landet. Idag häckar ca. 5400 par i landet, de flesta fortfarande i de nordligaste landskapen. I Jönköpings län räknar man med ca. 85 par, alltså fler än för knölsvan.

Vi har haft glädjen av att ha häckande knölsvanar i vårt verksamhetsområde under de senaste 80 åren då den första konstaterade häckningen i Jönköping ägde rum 1934 i Laggarebosjön. Därefter har den spridit sig till flera platser inom vårt verksamhetsområde. Sångsvanen är dock en senare inflyttare i Södra Vätterbygden och 1969 sågs de första sångsvanarna spoliära häckningen för det knölsvanpar som hade etablerat sig vid Tranebo.

Året efter konstaterades den första häckningen av sångsvan i Jönköping, på samma plats och paret fick ut en unge. Sångsvanarna har sedan spridit sig till ytterligare ett antal lokaler, både i avlägsna småsjöar och i mer vassrika sjöar som t.ex. Landsjön.

Sedan jag flyttade till Kaxholmen 1996 har jag försökt följa hur det går för svanparen som finns i sjön. Landsjön är ju en näringsrik sjö som har förmånen att hysa båda arterna. Knölsvan har häckat i Landsjön sedan 1967. Sångsvanen har däremot nyligen flyttat dit och den första häckningen konstaterades 1995 då ett par fick ut 4 ungar. Under 1970-talet var knölsvanens glansdagar då upp till 6 par häckade i sjön och 1975 fick 4 par ut hela 20 ungar tillsammans.

Jag har dock också noterat att framför allt knölsvanarna i sjön alltför ofta misslyckas med sina häckningar. Ibland får de ut ungar men inom två veckor är svanparet ensamma igen och ibland spolieras häckningen helt under ruvningstiden.

Precis som tidigare år gick två par knölsvan och ett par sångsvan till häckning i Landsjön 2014. Knölsvanarna i Bosgårdsviken och Edeskarvarnaviken samt sångsvanarna i Stickelösaviken, som de gjort sedan de anlände till sjön.

Resultatet av detta blev att knölsvanarna i Bosgårdsviken fick ut 4 ungar men inom en vecka var alla ungar borta. Edekarvarnaparet misslyckades med sin häckning. Sångsvanarna misslyckades också med sin häckning och paret sågs simma omkring utan ungar i slutet av maj. Men sedan gjorde de ett nytt försök och lyckades få ut 4 ungar som blev flygga.

Vad är det då som gör att knölsvanarna misslyckas med sina häckningar eller förlorar sina ungar tidigt. I litteraturen kan man läsa att gäddor är duktiga på att ta nykläckta svanungar. Landsjön är känd för att ha ett bra gäddbestånd med relativt stora gäddor, så det kan vara en anledning till att nykläckta svanungar försvinner fort. Det finns också mink i sjön som nog kan ta en del ungar men jag tror knappast att de ger sig på en ruvande svan för att komma åt äggen.

Sjukdomar är ju också något som säkert är orsak till att ungar dör, liksom väderleken med regn och kyla, särskilt under de första levnadsveckorna.

Sångsvanarna är ju kända för att hävda sina revir starkt, liksom knölsvanarna. De går det under häckningstid kommer ett knölsvanpar bort till Stickelösaviken eller i viken borta vid fågeltornet, oftast april-maj, dröjer det inte länge förrän sångsvanen kör iväg dem. Jag har även vid något tillfälle, under dygnets mörka timmar, hört sångsvan ljudligt attackera knölsvanarna i Bosgårdsviken.

Det jag dock tror är en viktig anledning till att knölsvanarna misslyckas med sina häckningar är det stora antal fiskare med båt som besöker sjön under våren och sommaren.

Visserligen är det förbud mot fritidsfiske under april och maj men framför allt är det

många båtar ute strax efter 1 juni då det åter är tillåtet att fiska. De lägger sig ofta utanför vassarna och fiskar efter i huvudsak gädda och abborre. Ibland kan det vara flera båtar som ligger strax utanför vassen i Bosgårdsviken eller Edeskvarna-viken. En bit inne i vassen ligger knölsvanen på bo och det är nog inte så konstigt ifall de känner sig stressade och emellanåt behöver lämna boet för att söka skydd längre in i vasshavet.

Man kan då fråga sig varför sångsvanarna inte påverkats i samma utsträckning. De har ju lyckats med att få ut ungar nästan varje år sedan de etablerade sig i sjön. Även i Stickelösa fiskas det ju en del. Det går nog inte att svara på, men klart är att de verkar ha hittat ett ställe som de trivs på.

Björn Merckell



*Knölsvanarna i verksamhetsområdet har ofta svårt att få sina ungar att överleva.
Foto: Per-Erik Svahn*

Svartvingad glädje - favorit i repris

Det heter ju att en gång är ingen gång och två gånger är en vana. I så fall är det ju en ganska trevlig vana att den svartvingade gladan fortsätter att dyka upp i trakterna av Dumme mosse och rent egoistiskt är det ju också en trevlig vana att då och då själv hitta den i de trakterna.

Fredagen den 5 juni vaknade jag väldigt tidigt och kunde inte somna om. Jag bestämde mig då för att åka upp till Tranebo en stund innan jobbet. Det var en solig och fin men lite kylig morgon. Vid kl. 5 hade jag varit i Tranebo ca. 40-45 min. och tänkte dra mig hemåt.

När jag satte mig i bilen ändrade jag mig dock och tänkte istället ta en sväng till Fredstorp först och spana av dammen där. Efter att ha passerat fälten och kommit fram till hygget på vänster sida fick jag se en fågel sitta i toppen på en torraka. Av profilen att döma var det en mindre rovfågel. Jag stannade till och tog upp handkikaren och i stort sett omedelbart visste jag vad det var för fågel jag tittade på. Jag såg det svarta lodråta bandet på framkanten av vingen. Och jag kände i övrigt väl igen fågeln. "Det är inte sant! Det går ju bara inte!" Ungefär så sa jag högt till mig själv.

Jag satt en stund och tittade på den svartvingade gladan, som det var som satt i trädtoppen, och hade en diskussion med mig själv att ta det väldigt lugnt och vara helt säker på att det verkligen var en svartvingad glada, innan jag larmade ut den. Att hitta en svartvingad glada en gång i livet är få förunnat och väldigt ovanligt (i Sverige är vi väl 4-5 stycken), men att göra det två gånger var väl snudd på osannolikt.

Jag lyckades smyga mig ut ur bilen och få en bild på fågeln genom att fota med mobilen genom tuben. Nu hade jag i alla fall dokumenterat upptäckten. Precis när jag bestämde mig för att larma flög fågeln iväg. Den flög över vägen och började ryttla över åkern med bröstet mot mig, med utspärrad vit stjärt. Om det fanns ett uns tvivel innan så var det helt borta nu.

Så nu måste jag ju larma denna sensation. Men för att kunna läsa på mobilen så måste jag ta på mig glasögonen.

GLASÖGONEN!!

Jag hade tagit av mig dem i tornet i Tranebo och glömde dem där när jag gick. Hur gör jag nu? Jag måste ju larma ut fågeln. Men jag bestämde mig för att det var viktigare att ut få larmet även om det blev en del stafvel.

När jag lyckats få iväg larmet var fågeln borta! Jag misstänkte att den gått ner på åkern och att den skulle vara kvar en stund. Snabbt tillbaka till Tranebo och hämta glasögonen och tillbaka igen. Under tiden fick jag ett grattis-sms från Peder Winding, Club300 och ett samtal från Adam Bergqvist, precis när jag flåsande var på väg till tornet.

När jag kom tillbaka till Fredstorp var fågeln fortfarande borta. Jag skickade ytterligare larm men ingen reaktion från skådarna på hemmaplan. De flesta hade ju fått den i Fredstorp/Tranebo förra gången och kanske tyckte att det räckte?

Jag stannade kvar en stund och åkte sedan tillbaka till Tranebo för att se om gladan flugit dit. Men icke! Efter en stund kom herr och fru Öjehage till tornet. Men någon glada såg vi inte till. Även om jag hade fotobevis på fågeln så hoppades jag verkligen att vi skulle få se den igen. Annars hade det varit högst förställigt om man tyckte att det var mer än anmärkningsvärt att en svartvingad glada skulle hittas i Fredstorp en gång till och av samma människa som förra gången! Hur stor var den chansen?

Strax före kl. 7 bestämde jag mig för att åka bortåt Fredstorp igen. Såg jag inte fågeln då skulle jag nog dra mig hemåt. När jag kom bortåt ladugården såg jag gladan igen jaha och ryttla vid samma ställe där jag sist hade sett den. Härligt! Nu kunde jag larma ut den igen.

Men precis som förra gången var den försvunnen när jag kom ut ur bilen. Öjehages kom ganska snabbt men ingen glada. Vad är detta? Är det bara jag som skall få se den? Vi stod kvar på ladugårdsplan och spanande. Efter ytterligare en stund kom Jörgen Hansson. Nu tog det dock inte så lång stund innan jag fick se gladan sitta i ett träd på andra sidan åkern ut mot mossen.

Äntligen var det inte bara jag som kunde njuta av den svartvingade gladans *comeback* till Fredstorp. Sensationen var verkligen ett faktum!

Vid kvart över 8 förstod jag att jag måste åka hem. Jag hade ju ett jobb att gå till också. Då hade ytterligare några kommit dit. Som jag sedan fick höra så tog den svartvingade gladan höjd och försvann strax efter kl. 9, inför 20-talet personer på plats. Den sågs dock vid 9:30 bortåt Axamo flygplats. Det var det sista som sågs av den.

T.o.m. 2014 finns 4 godkända fynd av svartvingad glada i Sverige. Detta var alltså det 5:e fyndet. Det 2:a och 5:e fyndet gjordes på Fredstorps marker vid Dumme mosse, ca. 4-500 m från varandra. Fantastiskt!

En liten rolig detalj i sammanhanget är att jag kände igen trädtoppen gladan satt i när jag tittade på bilderna jag hade tagit av den. Daniel Steen fick fina bilder på gladan 2012. Jag fick ett par förstoringar av honom och på den ena är gladan på väg att landa just i den trädtopp där jag hittade den sittandes i den 5 juni 2015!

Var det då samma fågel som kommit tillbaka som besökte platsen 2012 och som satte sig i en trädtopp där den suttit drygt 3 år tidigare? Visst är det spännande med fåglar!

Håkan Ydregården



*Detta är en bild på den svartvingade gladan som besökte Tranebo 21-24 april 2012.
Foto: Per-Erik Svahn*

Sett i södra Vätterbygden 15 juni-31 augusti

Snatterand, en konstaterad häckning i Erstadkärrret som fick ut 8 ungar.

Årta, 2 ex rastade i Erstadkärrret, Visingsö 25.6 och 1 ex Erstadkärrret, Visingsö 5.8.

Ejder, 1 ex rastade vid Talavid 27.6 och 12.7 noterades ett par på samma plats. 1-18.8 sågs åter en hane rasta vid Talavid. Dessutom 1 ex Vidablick 25.7, 1 ex Munkaskog, Habo samma dag, 1 ex Vidablick 29.7 och 5 ex på samma lokal 5.8. En hane rastade utanför Vidablick 26-30.8.

Järpe, 1 ex Västermon 2.8.

Vaktel, 1 ex Barnarp 15-20.6, 1-2 ex spelade söder om Skärstad 21.6-2.7, 1 ex vid Rökinge 29.6.

Rapphöna, 3 ex hörs i Skärstad 21.7 och 2 ungfåglar noteras 7.8.

Gråhakedopping, 2-6 ex ses vid Norra udden på Visingsö 20.6-25.7, 1 ex vid Munkaskog, Habo 29.7 och 7.8, 1-2 ex Vidablick 10-27.8, 1 ex Erstadviken 20.8.

Rördrom, 1 ex höll sig kvar i vassarna vid Stickelösaviken, Landsjön fram till 28.6.

Ågretthäger, 1 ex sågs i Ångaviken, Ylen 7.8.

Svart stork, 1 ex sträckte mot SV förbi Munksjöparken 6.8, 1 ex sträckte mot V vid Eckern 7.8 och 1 ex kretsade över Göteborgsbacken 9.8.

Brun glada, 1 ex sågs vid Örserum 25.6 och samma fågel (?) sågs även vid Gyllene Uttern, Gränna samma dag, 1 ex noterades vid Höreda 6.7, 1 ex flög förbi Mullsjön, Mullsjö 10.7 och 1 ex kalasade på vägdödat byte vid Slättäng, Mullsjö 11.7. 1 ex höll till vid Åsa gård 18.7-1.8.

Röd glada, observerad på ett flertal platser inom verksamhetsområdet, som mest 5 ex Åsa gård 18-19.7.

Stäpphök, 1 ex Åsa gård 24.7.

Kornknarr, 1 ex spelade utanför Barnarp 15-20.6, 1 ex vid Girabäcken 17.21.6, 1 ex Åsmark, Gränna 19-28.6, 2 ex Skärstad 21.6, 1-2 ex Ed, Visingsö 23-29.6.

Sandlöpare, 1-4 ex rastade vid Erstadkärrret, Visingsö 11.7-14.8. Dessutom 1 ex Norra udden, Visingsö 25.7.

Myrsnäppa, 1 ex Erstadkärrret, Visingsö 20.7

Myrspov, rastande fåglar vid Erstadkärrret, Visingsö 29.6-30.8, hela 66 ex rastade en kort stund vid Erstadkärrret 27.7. Dessutom har sträckande fåglar noterats vid Abisko, Munkaskog i Habo och Vidablick.

Roskarl, 1-2 ex Erstadkärrret, Visingsö 26.7-9.8, 1 ex sporadiskt på Norra udden, Visingsö 18-22.8 och dessutom passerade 3 ex förbi Ed 29.8.

Fjällabb, 1 ex mot söder Talavid 10.8.

Dvärgmås, har rapporterats från flera platser inom verksamhetsområdet under perioden. Som mest rastade 225 ex vid Erstadkärrret, Visingsö 15.7

Silltrut, 1 ex Vidablick 13.8.

Skräntärna, 2 ex Erstadkärrret, Visingsö 23.6, 2 ex Landsjön 15.8 och 1 ex Järnvägsbron vid Stråken, Mullsjö 31.8.

Svarttärna, 1 ex Erstadkärrret, Visingsö 20.6, 1 ex Erstadviken, Visingsö 29.6, 1 ex Talavid 5.8.

Kentsk tärna, 1 ex Norra udden, Visingsö 4.8, 1 ex Erstadkärrret, Visingsö 15.8, 1 ex Vidablick 16.8.

Kungsfiskare, 1 ex Attarpsdammen 22.6, 1-3 ex Vidablick 11.7-30.8, 1 ex Sannaviken 2.7, 1-2 ex Röttle 3-16.8, 1 ex Erstad, Visingsö 13.8, 1 ex död i centrala Jönköping 4.8, 1 ex Jutaholm 30.8 samt 1 ex Hökesåns mynning, Habo 31.8.

Gräshoppångare, hördes sjunga under senare halvan av juni i Siringe, Stamseryd, Nyarp vid Gränna, Gamla sommarland och Skärstad kyrka. Dessutom en ringmärkt vid Landsjön 20.8.

Flodsångare, 1 ex Siringe 15-28.6, 1 ex Örserum 19.6 och 1 ex Öggestorp 10.7.

Trastsångare, 1-2 ex Landsjön 16-28.6, 1 ex Landsjön 22.8 samt 1 ex ringmärkt 30.8.

Mindre flugsnappare, 1 ex Stora kärrs bokskog, Habo 15-27.6, 1 ex bokskogen Strömsberg 17.6.

